

Epikus és erotikus
dark academia regény
A szépség és a szörnyeteg
és a Drakula rajongóinak!

GOTHIKANA

fine
selection

R U N Y X

R U N Y X

GOTHIKANA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

*Neked, aki sose álltál be a sorba,
és kemény lecke árán tanultad meg, hogy nem kell.
Különcnek lenni kétélű fegyver.
Egy nap lesz majd hozzá védőpajzsod is.*

AJÁNLOTT ZENÉK

- Hunter as a Horse: *The Passenger*
Ruelle: *War of Hearts*
VCTRYs: *Black Magic Woman*
Cat Pierce: *You Belong to Me*
Hozier: *In the Woods Somewhere*
Ruelle: *Secrets and Lies*
Amy Stroup: *In the Shadows*
AG feat. Claire Wyndham: *My Love Will Never Die*
Hozier: *Dinner & Diatribes*
Michael Malarkey: *Scars*
Denmark + Winter: *Secret*
Evanescence: *Going Under*
Florence + the Machine: *Heavy in Your Arms*
Hidden Citizens: *(I Just) Died in Your Arms* (Cover)
2WEI: *Toxic* (Cover)
Tommee Profitt feat. Fleurie: *Breathe*
The Rigs: *Devil's Playground*
Valerie Broussard: *A Little Wicked*
Anya Marina: *Serious Love*
The Rigs: *Run Baby Run*
Ki:Theory feat. Maura Davis: *Walkin' After Midnight*
Karliene: *Become the Beast*
MARINA: *Power & Control*
Halsey: *Control*

Troye Sivan: *BITE*
Meg Myers: *Desire*
Hozier: *Take Me to Church*
Sofia Karlberg: *Take Me to Church* (Cover)
Lana Del Rey: *Dark Paradise*
Florence + the Machine: *Big God*
Mirah: *Special Death*
BANKS: *Waiting Game*
Chase Holfelder: *Every Breath You Take*
Billie Eilish: *Six Feet Under*
Sleeping At Last: *Dark Horse* (Cover)
Lana Del Rey: *Young and Beautiful*
Gangs of Youths: *Achilles Come Down*
Billie Eilish: *bury a friend*
Two Feet: *Love Is a Bitch*
Duncan Laurence: *Arcade*
Evanescence: *Bring Me to Life*
Mikky Ekko: *We Must Be Killers*
Florence + the Machine: *Hunger*
Billie Eilish and Khalid: *Lovely*
Hozier: *Talk*
Ruelle: *Until We Go Down*
Matt Johnson feat. Jae Hall: *Blinding Lights* (Cover)
Within Temptation: *All I Need*
Bat for Lashes: *Sleep Alone*
Ruelle: *Deep End*
Enya: *The Humming*
Annie Lennox: *I Put a Spell on You*
Veronica Falls: *Found Love in a Graveyard*
SPELLES: *Dead in the Water*
Unions: *Bury*
Chromatics: *Into the Black*
Sam Tinnesz: *Far from Home (The Raven)*
J2 feat. Sai: *Bad Romance* (Epic Trailer Cover)
J2 feat. Keeley Bumford: *Closer* (Epic Stripped Cover)

Ciara: *Paint It, Black (Cover)*
Michael Andrews ft. Gary Jules: *Mad World*
ADONA: *Haunted*
Cigarettes After Sex: *Apocalypse*
Klergy: *And So it Begins*
Peter Gundry: *Goëtia*
Peter Gundry: *Salem's Secret*
Peter Gundry: *The Vampire Masquerade*
Peter Gundry: *Tonight Ve Dance*
Colossal Music: *Quiet Moon*
Adrian von Ziegler: *Nevermore*

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE

Kedves Olvasóm!

Köszönöm, hogy a kezedbe vetted a könyvemet! Sokat jelent számomra, hogy érdeklődsz iránta.

Mielőtt belépnél Verenmore falai közé, és felfedeznéd a *Gothikana* világát, szeretnélek előre tájékoztatni néhány olyan dologról, ami elő fog kerülni a könyvben. Ha ezek közül bármelyik is ártalmas lenne a mentális állapotodra, komolyan arra kérek már most, hogy tedd félre a könyvet, és gondold át újra, hogy elolvasod-e.

A könyvben találsz majd explicit, kizárólag 18 éven felülieknek szóló szexuális tartalmat, valamint öngyilkosságot, gyilkosságot és halált, illetve szexuális bántalmazást megemlítő vagy bemutató tartalmat, továbbá mentális betegségeket és elhanyagoló szülőket, illetve emberáldozatot megemlítő szövegeket. A könyvben szerepel továbbá egy titokzatos, az erkölcsei szabályok szűrkezőnájába tartozó hős, akitől folyamatosan ki lesz akadva, mivel alig-alig ismered meg a gondolkodásmódját, az én írói szándékom pedig az, hogy ugyanazt érezd iránta, amit a főszereplő is: zavarodottságot, feszengést, gyanakvást és mohó vágyakozást.

A *Gothikana* merőben más történet a korábbi könyveimhez képest, mégis ez a történet áll hozzám a legközelebb. Verenmore különösen kedves a szívemnek: a szereplőit, eseményeit, helyszíneit saját életem egyes megtörtént eseményei ihlették. Ha úgy döntesz, hogy nekifogsz az olvasásának és a benne lévő világ bejárásának a vezetésemmel, bízom benne, hogy élvezni fogod.

Köszönöm a figyelmedet!

*S ajtót tártam, nyílt a zár,
Éj volt künn, más semmi már.*

– Edgar Allan Poe –
(Tóth Árpád fordítása)

Nem hagyom, hogy egyedül menj a végzetedbe.
– Bram Stoker nyomán írta James V. Hart –
(Dobos Dániel fordítása)

AHOGY ELKEZDŐDÖTT

Vad

NINCS RÉMISZTŐBB ANNÁL, mint amikor egy vaksi fehér szemű, világtalan vénasszony váratlanul megragadja az ember karját egy teliholdas éjszakán.

Szipirtyó Zelda korábban házfelügyelőként dolgozott abban az otthonban, ahol most a kis Vad és a fiúk éltek. Ám miután egy baleset miatt néhány éve elvesztette a szeme világát, az otthon fenntartói megengedték neki, hogy velük maradjon. Vad ezt súlyos hibának vélte. A szipirtyó ugyanis titkok tudója volt. Olyan titkoké, amelyekről nem volt szabad tudnia. Olyasmit tudott a fiúkról, amit nem is látott. Régen is így ment ez, még mielőtt megvakult volna. Már egy héttel előbb tudta, hogy Reed belefullad majd a tóba. Tudta azt is, hogy Tort belülről égeti a forróság, pedig a fiú sosem beszélt erről senkinek. Ahogy azt is tudta, hogy Vad legjobb barátja „lángot nyel” majd (bármit is értett ez alatt), márpedig Fury rettegett a tűztől.

Szipirtyó Zelda láttán a hideg futkosott az ember hátán. Vad, ha csak tehetete, elkerülte.

Így amikor a vénasszony az egyik fiú születésnapjának estéjén, a többiek szeme láttára ráakaszkodott a kertben, Vad nem revesett az örömtől.

A törékeny, ráncos öregasszonykéz meglepően erősen szorította Vad vékony karját.

– Egy kastélyba, ahol a madár se jár – mondta Zelda remegő hangon, gyűrött arccal, miközben ijesztően rámeredt a szemével, amelynek csak a fehérje látszott –, oda kerülsz majd, fiacskám.

Fury, aki Vad mellett állt, undokul felkacagott.

– Ugyan mit keresne Vad egy kastélyban, Zelda? Egyáltalán hol találna kastélyt magának?

A kölykök egy része ugyanis elképesztően csóró volt.

– Sok mindent talál majd – torkolta le őt Szípirtyó Zelda. – Egy lila szempárt. Találsz majd magadnak egy lila szempárt.

Ajax, aki egyidős volt Vaddal, gúnyosan felnevetett.

– Egy lila szempárt? Ugyan, Zelda, nincs olyan ember, akinek lila lenne a szeme! Legfeljebb egy szörnyszülöttnek!

– De az is lehet, hogy ráakad egy háromlábú emberre – tódította egy másik fiú, kislányosan nevetgélve.

– Vagy egy kétszarvú lányra – felelte egy harmadik.

Vad elvörösödött dühében. Hétéves teste minden porcikájával haragudott Zeldára, mert sarokba szorította őt, most meg ilyen fura dolgokat mond neki, amiért kinevetik őt a barátai.

Míg a többiek rajta nevettek, Zelda még erősebben megszorította Vad karját.

– Ne feledd, amit mondtam, fiacskám. Sokak halála múlhat ezen.

NÉHÁNY ÉVVEL KÉSŐBB

Corvina

FEKETE.

A színek úrje, a sötétség őre, a tátongóan mély ismeretlen.

A haja színe. Az édesanyja ruháinak színe. A felettük feszülő végtelen égbolt színe.

Szerette a fekete színt.

A városlakó gyerekek viszont féltek a feketeségtől – akkor is, amikor az ágyuk alatt lapuló árnyékok képében, és akkor is, amikor az őket hosszú órákra beborító, véget nem érő éjszakák képében látták. A szüleiktől tanulták azt, hogy félni kell tőle. Ahogy a szüleiktől tanulták azt is, hogy az ő édesanyjától is félniük kell. Ő az a fura szemű fura néni, aki a város szélén, az erdő mellett lakik. Azt pusmogták róla, hogy boszorkány, aki sötét mágiát űz. Azt is beszélték róla, hogy szörnyszülött.

A kicsi Corvina fülébe minden szóbeszéd eljutott, de azt is tudta, hogy mind hamis. Az anyja se nem boszorkány, se nem szörnyszülött. Hanem csak az anyja, aki nem kedveli az embereket. Őket Corvina sem kedvelte, és ami azt illeti, a városlakók sem voltak szeretni való népek.

Corvina épp előző nap látott egy maga korabeli városlakó lányt: kavicsal dobált egy varjút, amelyik gallyakat keresgélt a földön a fészkéhez. Corvina ezt onnan tudta, hogy ismerte a varjút. Nem sokan éltek közülük errefelé az erdőben, de az itt lakók mind ismerték őt és az édesanyját is. És ebben semmi boszorkányság nem volt.

Amióta csak az eszét tudta, az anyja minden reggel magával vitte őt a közeli tisztásra, hogy megetessék a varjakat. Az édesanyja elmondta neki egy olyan szerencsés napon, amikor hajlandó volt megszólalni, hogy a varjak eszes és hűséges jószágok, amelyekben benne él az ősök lelke, és nappal éppúgy vigyáznak rá és Corvinára, ahogyan éjszakánként a csil-lagok.

Márpedig nekik kettejüknek szükségük van arra, hogy megvédjék őket.

Corvina anyja nem volt beszédes asszony. A fejében azonban hangok szóltak, és sokféle dolgot mondtak neki. Például azt, hogy ne beszélges-sen másokkal, vagy hogy az után az iskolai eset után maga tanítsa otthon a lányát, és ne engedje mások közelébe. Az édesanyja azt mondta Corvi-nának, hogy ne kóboroljon el, máskülönben az emberek elszakítják tőle. Azt is mondta neki, hogy a városban járva ne mozduljon el mellőle, más-különben elszakítják tőle. És azt is, hogy ne beszélgessen másokkal, más-különben elszakítják tőle.

Corvina nem akarta elhagyni az anyját.

Szerette őt. Mert zsálya-, zsengefű- és füstölőillata volt. Mert maga nevelte a zöldségeket, amelyekből jóízű ételeket főzött neki, a lányának. Mert bármennyire is viszolygott tőle, havonta egyszer bevitte őt a város-ba, hogy kedvére kölcsönözzön könyveket a könyvtárból. Az édesanyja többnyire egy árva szót sem szólt, kivéve, amikor Corvinát tanította, vagy amikor a fejében szóló hangokkal értekezett. Corvina sem volt bőbeszé-dű. De tudta, hogy az anyja szereti őt. Egyszerűen csak ilyen a természete.

Miközben apró lábán az anyja mellett sétált a tisztás felé a holdsütöt-te égbolt alatt (aznap éjjel is tintakék volt a hold, ahogy ötévente egyszer, épp Corvina születése napján is), boldogan mosolygott magában. Rég látta ilyen vidámnak az anyját, és ettől ő is felvidult. Náluk volt az anyja által öntött gyertya és az általa készített sok füstölőpálca, a tarot-kártya, aminek olvasására az anyja tanította őt, és a kristály, amelyet azért vittek, hogy feltöltsék. A tízéves Corvina szétnézett a sötétségben, és úgy érez-te, hazaért.

Ha az anyja szörnyszülött, ő nemkülönben az.

Végtére hangok néha az ő fejében is szóltak.

1. FEJEZET

Corvina

CORVINA ÉLETÉBEN NEM HALLOTT a Verenmore-i Egyetemről. Ahogyan a neveltetése miatt a legtöbb hétköznapi dologról sem. Az egyetem nevét azonban más sem ismerte.

Kezébe vette a hetekkel korábban megkapott levelet – fekete tintával írták egy barna színű, vastag papirosra, amelynek ódonkönyv-illata volt –, és ismét végigolvasta.

Kedves Miss Clemm!

A Verenmore-i Egyetem készséggel meghosszabbítja Önnek tett felvételi ajánlatát. Neves intézményünk több mint egy évszázada fogad különleges háttérű hallgatókat. Önt a Hajnalcsillag Pszichiátriai Intézet ajánlotta a figyelmünkbe.

Levelünkben ingyenes oktatást ajánlunk Önnek a Verenmore felsőfokú szakirányú végzettséget biztosító képzésén. A kapott diploma belépőt jelent bizonyos zárt körökbe, és sok ajtót megnyit Ön előtt a nagyvilágban is. A mi tudományos eredményeinket és az Ön személyes háttérét tekintve úgy véljük, hogy Ön kiválóan beillene intézetünk profiljába.

Tisztában vagyunk azzal is, hogy most minden bizonnyal nehéz időszakon megy keresztül, a döntés azonban nem várhat. Ha további információra van szüksége, írjon a levélben szereplő címre. Amennyiben

hatvan napon belül nem jelentkezik, sajnálattal vissza kell vonnunk a fenti ajánlatot.

Várjuk mielőbbi válaszát!

Üdvözlettel:

Kaylin Cross
toborzási vezető
Verenmore-i Egyetem

Corvina még sosem kapott levelet. Hát még ennyire különöset.

Márpedig ez *nagyon* különös levél volt.

Corvina betöltötte a huszonegyet; kis kora óta otthon tanította és a világ elől elzárva tartotta az anyja. Miért venne fel egy egyetem olyan, igencsak túlkoros érettségizett diákot, aki sosem részesült hagyományos iskolai oktatásban? És különben is: ki ír ma kézzel levelet?

És ami még különösebbé tette a dolgot: senki sem hallott még erről az egyetemről. Corvina próbált utánajárni (megkérdezte a pszichiátria főorvosát, böngészett a neten a városi könyvtár számítógépén), de senki sem tudott róla semmit. Verenmore csakis a térképen létezett: egy apró kis paca volt, amely a Verenmore-hegy völgyében fekvő, azonos nevű városkát jelképezte. Mindössze ennyi derült ki róla.

Az iskola maga valahol a hegyen működött, ahová nemigen engedtek be ismeretleneket. Corvina erről onnan értesült, hogy Larry, a készséges taxis, aki odafuvarozta, hegynek felfelé menet hadarva elmesélte neki.

– Manapság nemigen jár fel oda közülünk senki – zúdította Corvinára az újabb információkat Larry, ahogy a kis fekete magántaxi szorgosan szelte a kanyarokat az enyhén emelkedő úton. Corvina közvetlenül a vasútállomás mellett szúrta ki a kocsit, amikor kijött az épületből. Verenmore-ig kétszer kellett átszállnia – egyszer Ashburnben, majd Tenebraeben –, és több mint tizenkét órát utazott, mire megérkezett. Larry nagyon meglepődött, amikor bementa neki a hegyen álló épület címét – olyannyira, hogy mielőtt beindította volna a motort, elmondott egy imát.

– És mi ennek az oka? – kérdezte Corvina. A városka egyre távolodott; a buja zöld lombok eltakarták a szeme elől. Nem volt hozzászokva ahhoz, hogy másokkal beszélgessen, de mindent meg akart tudni arról az

iskoláról, amelynek végül elfogadta a meghívását. Nem mintha lett volna más választása.

Egészen mostanáig abban a kis kunyhóban élt, ahol felnőtt. Ékszereket készített, gyertyát öntött és kártyát vetett pénzért. Egyhangúan teltek a napjai, úgy meg különösen, hogy az idős könyvtárost kivéve a város minden lakója gyanakvással tekintett rá. A felvételről értesítő levél égi jelnek tűnt, márpedig az anyukája arra tanította, hogy ha üzen az univerzum, azt nem szabad figyelmen kívül hagyni. Corvina mindig is szeretett volna iskolába járni, hogy jobban megismerhesse a társasági élet finomságait, hogy másokkal együtt tanulhasson, és hogy jobban megismerhesse azokat, akik semmit sem tudnak róla. Egy üres papírlapra vágyott, amelyre azt írhat, amit és ahogyan csak akar. Ellentmondásos érzés volt, hiszen Corvina magányos farkas volt, de figyelő alkat. Ha csak tehetette, örömmel hódolt a szenvedélyének: figyelte az embereket.

– Nemtom. – A vékony, bézs színű kabátot viselő Larry vállat vont. – Talán azért, amit beszélnek róla. Hogy kísértetek tanyája.

Corvina felhorkant. Nem hitt Larrynek. A saját tapasztalata alapján tudta, hogy régi helyek és dolgok idővel könnyen megkapják a „kísértetjárta” jelzőt. De igyekezett nyitott maradni.

– Na és tényleg az? Mármint tényleg kísértetek lakják? – kérdezte, és kíváncsian várta az újabb ismereteket a titokzatos egyetemről.

Larry hátrasandított rá a visszapillantó tükörben, majd ismét az útra koncentrált.

– Megszáll a kastélyban, vagy csak vendégségbe érkezett, kisasszony?

– Megszálllok – felelte Corvina. Közben lepillantott a kezében tartott levélre, majd begyűrte a barna bőrtáskába, amely egykor a nagymamájáé volt. Az édesanyján kívül ez az egy dolog maradt rá tőle.

– Akkor azt mondom, csak okosan! – Larry megint az útra figyelt, amely egyre meredekebben haladt felfelé. – Nem tudom, hogy tényleg kísértetjárta hely-e, de az biztos, hogy valami nem stimmel vele.

Néhány percre mindketten elhallgattak. Corvina letekerte egy kicsit az ablakot, hogy megcsodálja a hegy természetes, ellenállhatatlan szépségét. Még sosem látott ehhez foghatót. Az ő szülőhelyén sárgább az erdők lombja, és párásabb a levegő.

Ahogy a hideg, száraz levegő kiszabadította fonott varkocsából a sötét hajszálakat, Corvina elmerült az alatta elterülő mélyzöld, sötét lombok és a városka látványában, amely apró tisztásnak látszott egy sűrű bozót közepén. Ismeretlen növények illata szűrődött be a nyitott ablakon, az égbolt pedig önmaga felhős, fakó utáztatának tűnt.

Ahogy kaptattak felfelé, az addigi halk zene akadozni kezdett.

– Mindig ez van – szólt oda neki Larry. – Idefent nem túl jó a vétel.

Corvina ráncolni kezdte a homlokát.

– És hogy kommunikál az iskola a külvilággal?

Larry vállat vont.

– Van náluk egy srác, az szokott lejárni a városba. Postára, netezni, ilyesmiket.

– És csak ez az egy út vezet fel a hegyre?

Corvina rendszerint nem volt ennyire bőbeszédű, bár nem tudta, hogy azért-e, mert ilyen a természete, vagy mert nincs kivel beszélgetnie. Egyedül, számkivetettként élt szülővárosa, Skarsdale peremén, és olykor napok teltek el anélkül, hogy akár a saját hangját hallotta volna.

– Aha – bólíntott a taxis, miközben bevett egy újabb kanyart.

Corvina jó erősen megfogta az oldalkapaszkodót, hogy ne essen le az ülésről. Amikor először utazott autóban, azonnal rátört a klausztrofóbia.

Az anyjával mindig gyalog ment be a városba. Látott már autót, de nem utazott benne egészen addig, amíg egy nap érte nem jöttek, és be nem ültették egybe. Szerencsére rájött arra, hogy a rátörő klausztrofóbia jól kezelhető, ha közben jár a levegő a kocsiban.

– Érdemes még tudnom valamit a kastélyról? – kérdezte, miután kiértek a kanyarból. Ahogy haladtak fölfelé, a szélvédő előtt egyre sűrűbben gomolygott a köd, és egyre frissebb és ritkább lett a levegő.

Larry egy pillanatig tétovázott. Tekintete rávillant a különös, lila szem-párra, amit Corvina az édesanyjától örökölt.

– Mindenféle szóbeszéd járja a helyről, kisasszony. De ki tudja, mennyi bennük az igazság.

Az út ismét kanyarodott egyet.

Corvina kibámult az ablakon, beszívta a friss, hús levegőt – és észrevette, hogy a pár másodperce még előtte elterülő, csodás látványt elnyelte

a sűrű, fehér köd. Mások ettől biztosan megijedtek volna, Corvina azonban szokva volt a furcsaságokhoz.

Halványan elmosolyodott, és várta, hogy a sofőr biztonságosan kikeveredjen a kanyarból. Csak utána tette fel a kérdést.

– Miféle szóbeszéd?

– Furcsa dolgok történnek ott – bökte ki Larry, és még jobban hadarni kezdett. – Öngyilkosságok, eltűnések, ilyesmik. Persze nem tudjuk, mi ebből az igazság. A városkánk lakói csak alkalmi munkát vállalnak a kastélyban. Takarítást, csomagszállítást. De az édesanyám meg az ő édesanyja nekem azt mesélte, hogy a kastélylakók megtébolyodnak.

Szóbeszédnek ez szokatlanul kézzelfoghatónak tűnt, bár Corvinának fogalma sem volt arról, hogy van-e benne akár szemernyi igazság. Lehet, hogy a városka lakói találták ki önmaguk szórakoztatására, és annak megindoklására, hogy miért kell távol tartaniuk magukat ettől a különös helytől. Lehet, hogy az egész csak dajkamese. De az is lehet, hogy nem. Ő maga nyitott szívvel megy oda. Nála jobban senki sem tudja, milyen hatással lehet az ember életére egy hamis pletyka. Ám mielőtt elmerülhetett volna az emlékeiben, az autó ismét kanyarodott egyet, majd a ködből hirtelen kibontakozott előttük egy óriási vaskapu fenyegető körvonala.

Corvinának felgyorsult a pulzusa. Előredőlve hunyorgott az ülésen, hogy jobban ki tudja venni az izgalmas alakzatot.

Ami a feje fölé tornyosult.

Az egyik oldalon a hegy zárta le az utat, míg a másik oldalán, a mélyben ott feküdt a völgy. Itt aztán senki sem jut át, mert ha megpróbálja, a biztos halál várja odalent. A védvonal láttán Corvina hátán végigfutott a hideg. De az is lehet, hogy csak megérezte a sűrű égbolt hidegét.

Egy csíptető táblát tartó, barna egyenruhás őr lépett ki az őrbódéból, és a taxi megállt, Larry pedig leengedte az ablakot.

– Neve? – kérdezte az őr ellentmondást nem tűrő hangon a taxi utasát.

– Corvina Clemm – válaszolt nyugodtan a lány, és végigmérte a férfit. Világos színű volt a haja, a szája fölött undok kis bajusz kunkorodott felfelé, meleg barna szeme pedig sehogyan sem illett a beszédéhez. Kemény pasasnak tűnt, Corvina mégis úgy sejtette, hogy természete szerint kedves ember lehet. Fogalma sem volt róla, miért tudta ezt azonnal arról, akit éppen csak megismert – az édesanyja mindig azt mondogatta, hogy jók a

megérzései –, de megnyugodott attól, hogy akivel az egyetemen elsőként találkozott, jó ember.

Figyelte, ahogy a férfi végigböngészi a listát, majd az egyik névnél megáll.

– Ki fogadja önt, Miss Clemm?

– Kaylin Cross az adminisztrációs irodában – felelte Corvina.

Miután elküldte az egyetemnek a válaszlevelet, Kaylin Cross részletesen megírta neki, hogyan juthat el oda, és mi mindenre lesz szüksége az ott-tartózkodása alatt. Corvina azt is megtudta, hogy egy szobába kerül majd az egyik csoporttársnőjével, és hogy a hét végére az összes tankönyvét megkapja. Tudta azt is, hogy ez egy új élet kezdete egy olyan helyen, ahol sem őt, sem a múltját nem ismeri senki. Hogy esélyt kap arra, hogy kezdjen valamit az életével, barátokat szerezzen, és, ha az egyetem is úgy akarja, rátaláljon a szerelem is, akár a mesében.

A bajszos őr bölintott, amivel kirángatta a gondolataiból, majd intett valakinek az órbódé túloldalán. A hatalmas kapu lassan kinyílt, és eközben úgy morgott, akár egy álmából felriadt vadállat.

– Isten hozta Verenmore-ban, Miss Clemm! – mondta az őr, majd a taxisra nézett. – Öt perc, Larry.

– Úgy lesz, Oak – biccentett oda neki a taxis, majd ismét beindította a motort.

Behajtottak, Corvina pedig felnézett a feje fölött magasodó kovácsoltvas kapuszárnyakra. Ezzel hivatalosan is belépett az egyetem területére. Addig bizsergő gyomra reszketni kezdett, amikor kidugta fejét az ablakon. Előrenézett, és végre meglátta a kastélyt, amely ott magasodott a hegy tetején. Minél közelebb értek hozzá, annál nagyobbra nőtt. A *kastély* szó nem fejezte ki a méreteit. Igazi monstrum volt. Csoda szép, gyönyörűen megépített monstrum.

A kocsi megállt egy jókora faajtó előtt. Larry kiugrott belőle, hogy segítsen kiemelni Corvina poggyászát. A lány fogta a táskáját, és ő is gyorsan kiszállt a kocsiból, majd előszedett némi készpénzt, a készséges Larry meg letette a bőröndjét és a kézipoggyászát a macskaköves bejáróra.

– Tovább nem vihetem, kisasszony – mondta Corvinának, miközben zsebre vágta a tőle kapott pénzt.

– Köszönök mindent – biccentett oda neki Corvina. Larry kedvesen rámosolygott, majd visszapattant a kocsijába, és kitolatott. Corvina figyelte, ahogy sietve elhajt, majd eltűnik a kanyarban, amely mögött a főbejárat áll.

– Azt hiszik, megesszük őket reggelire – szólalt meg a háta mögött egy fanyar női hang, aminek hallatán Corvina megpördült. Egy lány állt ott, mellette rózsaszín bőrrönd. Csoda szép zöld szeme és döbbenetesen rövid, fehér haja volt.

– Azta, csajszi, kész vagyok a szemedtől! – füttyentett egyet. Corvina ekkor vette észre a szemöldökébe fúrt fémpiercinget. – Ne értsd félre, nem bántásból mondtam. Bocs. Helló. Jade vagyok.

Corvina azonnal megkedvelte.

– Én meg Corvina – mutatkozott be. A hangja már-már reszelősnek tűnt Jade nőies csicssergése mellett.

– Szuper név. Ez az első évéd itt? – kérdezte Jade, és lehuppant a bőrröndjére. Farmersortja semmit sem takart el hosszú, fehér lábából. Corvina azon tűnődött, hogy Jade képes-e fázni egyáltalán.

– Igen. És neked? – kérdezett vissza, miközben a karkötőjét birizgálta. Ezt az ékszert sosem vette le. Tudta, hogy mit lát a másik: egy alacsony, vékony, kétes származású lányt, akinek mandulavágású a lila szeme, annak ellenére napbarnított a bőre, hogy alig-alig megy ki a napra, hosszú, fekete, derékig érő, fonott haja van, továbbá orrkarikát, bő fekete nadrágot és vékony lila pulóvert visel.

Jade kuncogni kezdett.

– Nem kizárt. Hogy értsd: tavaly voltam elsőéves, de leléptem innen, aztán valamennyire észhez tértem, és most megint itt vagyok. Valószínűleg évet kell ismételnem. Errefelé nincs túl sok szabály, de arra, ami van, nagyon enyhe kifejezés az, hogy *kökemény*.

Corvina azon kapta magát, hogy mosolyog. Ez a csaj egy perc alatt többet beszélt, mint ő egy egész évben.

– Örület ez a kastély! Szerintem sose fogom megszokni. Ha bemész, látni fogod, hogy belülről még annál is nagyobb, mint ahogy innen kívülről látszik. Nem vagy valami bőbeszédű, igaz? – kérdezte Jade, miközben rákacsintott Corvinára.

Corvina megrázta a fejét. Élvezettel hallgatta a másik, nála minden bizonnyal fiatalabb lány szóáradatát. Biztosra vette, hogy ő nem fog szóhoz jutni mellette.

– Az jó – bólintott Jade. – Leszel a szobatársam? Néha beleütöm az orrom mások dolgába, de egyébként nem vagyok rossz fej. Plusz tőlem minden piszkos kis titkot megtudhatsz.

Te jó ég, *el-ké-pesz-tő* ez a csaj! Corvina még sosem találkozott olyanal, aki ennyire természetesen viselkedett volna vele.

Elmosolyodott.

– Nincs ellenemre.

– Basszus, kikészít a mosolyod, Corvina! – vigyorodott el Jade. – Szólíthatlak Cornak? De csak ha nem zavar.

Corvina vállat vont. Nem tudta megmondani, hogy érinti a dolog. Mások mindig Corvinának hívták. Most azonban új fejezet kezdődött az életében. És lehet, hogy így ő is megújul, és egy másik, gondtalanabb, beleválóbb csajszi lesz.

– Nem zavar.

Ekkor kinyílt a faajtó, és egy, az édesanyjával nagyjából egyidős nő sétált ki rajta. Rövid, vörös haja volt, és elegáns, bézs színű kosztümet viselt.

– Ó, hát itt van, Jade! – köszönt oda Corvina újdonsült barátjának. – Örülök, hogy eljött hozzánk, Corvina – fordult oda Corvinához úgy, hogy közben levegőt sem vett. – Kaylin Cross vagyok.

Előrelépett, és kezét nyújtott. Corvina megrázta a kezét; az érintésétől kellemetlenül bizseregni kezdett a tenyere.

Kaylin visszahúzta a kezét, majd megállás nélkül folytatta a bemutatkozást.

– Szólítson Kaylinnek. Én vagyok Verenmore toborzási vezetője, valamint a továbbiakban az ön személyes ügyintézője. Ha problémája van, keressen fel az irodámban, az irodaépületben – intett a hatalmas épület felé, ahonnan az imént kijött. – Mindennap reggel kilenc és délután három között tart a munkaidőm. És Jade – pillantott szigorúan a másik lányra –, ezúttal ne szökjön meg, kérem! Önök ketten szobatársak lesznek. Hozzák a bőröndjüket. Induljunk, és közben meg tudunk beszélni mindent.

Kaylin aztán nem vesztegette az időt. Pattogó beszéde és kopogó léptei következtében Corvina nem tehetett mást: fogta, és húzni kezdte maga

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

ú

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

mögött a gurulós bőröndjét. Láttá, hogy Jade is követi a példáját, majd az idősebb nő nyomában haladva beértek a campusra. Jade igazat mondott: beláthatatlanul hatalmas volt.

A kastély egyes épületei között gondosan ápolt kertek sorjáltak, némelyikben emberek tevékenykedtek. A különböző tornyokat, amelyeket Corvina látott, magas fiatornyok díszítették. A kőfalakat félköríves ablakok és kúszóindák tagolták, néhány fal tövében rózsák nyíltak. A falakból vízköpők emelkedtek ki; groteszk alakjuk eltakarta a víznyelőket. Minden torony tetejét valamilyen sötétkék kő borította, amely éles kontrasztban állt a többi épület világosbarna színével.

Lélegzetelállító látvány volt.

Corvina soha életében nem látott ehhez foghatót. Azok a könyvek, amelyeket olvasott, és amelyekben a kastélyokról esett szó, általában történelmi romantikus regények voltak, képek nélkül. Így eddig csak a fantáziájára támaszkodhatott – ám a valóság minden képzeletet felülmúlt.

– Viszonylag kis egyetemnek számítunk – fogott bele az intézmény ismertetésébe Kaylin, amikor elindultak jobbra az egyetem körül. Jade és Corvina csak húzta maga után a bőröndjét a macskaköves úton. A kerek hangosan kattogtak a köveken.

Balról feltűnt egy csapat fiú; egy torony előtti lépcsőn üldögéltek. Beszélgettek, de amint észrevették a három nőt, elhallgattak.

Corvinának az arcába szökött a vér attól, hogy megbámulták.

Úrrá lett rajta a természetes félnétség.

Nemigen volt még dolga férfiakkal (az orvosok kivételével), bár szeretett olvasni róluk. Néhány évvel ezelőtt elkezdett titokban romantikus könyveket kölcsönözni a könyvtárból. Éjszaka olvasta őket, miután az anyja lefeküdt aludni. Az anyja ugyanis szinte csak akkor beszélt vele, amikor tanította őt. A könyvek világa vált hát Corvina menedékévé, és azok a könyvek lettek a kedvencei, amelyekben a férfiak, legyenek bár emberek, alakváltók vagy marslakók, beleszerettek egy nőbe, és testestül-lelkestül akarták őt.

Corvina is erre vágyott: tartozni valakihez, szeretve, sőt imádvá lenni mindenek ellenére, a múltja ellenére is. Annyira kívánta ezt a teste, hogy néha úgy érezte, belehal az epekedésbe. A lelkét marcangolta a fájdalom, és közben egyre csak vágyakozott. Tudta azonban, hogy az általa olvasott